

Overlast in Villa Flabbergast

Andy Fierens, Reine Hupin
& illustraties van Dieter Van Der Ougstraete

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

INHOUD

1.	De brief	7
2.	Villa Flabbergast	12
3.	Een vreemd begin	20
4.	Taartbeving	24
5.	Arthuro	33
6.	Weeceeliëns	39
7.	Wessel de droomarchitect	45
8.	De vredesduif komt	51
9.	De tuinman	56
10.	Een droom van een tuin	65
11.	De klokkensnellers	71
12.	Het winkeltje van Inkeltje	77
13.	Poepkabouters	80
14.	Aaaaaaaargh!	86
15.	Naar de maan	89
16.	Robin gered	97
17.	Zeepmeermin	102
18.	De babbelutten	108

19.	Een bijzonder blaasorkest	117
20.	Vreemde gesprekken	129
21.	Barbantus Volantus	137
22.	Vinnie de Vreter	144
23.	Door de slang	152
24.	De andere kant van de tunnel	157
25.	Bij Vivlio	166
26.	Feest in de weide	174
27.	Oom Ferdinand	178

*Hier begint het boek.
Wees niet bang, we lezen het samen.*

HOOFDSTUK 1

De brief

Als een orkaan kwam de blitse terreinwagen de Trammezand-
lei ingevlogen. Twee duiven, een verdwaalde schildpad en
enkele voetgangers konden de gierende banden nog net ontwijken
door in een haag te duiken.

‘Uit de weg, misbaksels, hier komt koning auto!’ foeterde Stief
Suikerbuik.

‘Kan het wat stiller? Mijn volgers op Suikerchat kunnen me
niet meer horen door al jouw geraas,’ zei zijn vrouw Maria-Dolores
Della Influenza geërgerd. Robin had haar moeder nog nooit zon-
der headset en gigagrote smartphone gezien. Zelfs in bed en in
bad leek de vrouw onophoudelijk tegen zichzelf te praten. Haar
ellenlange nagels tikten ritmisch op het scherm en ze postte het
ene na het andere filmpje van zichzelf, haar gezicht geplooid in
een verleidelijke grimas. *Ze lijkt eigenlijk meer op een eend, met
die getuitede lippen*, dacht Robin.

‘Waar gaan we eigenlijk heen?’ vroeg ze aan haar ouders. Er
kwam geen reactie. Moeder Suikerbuik ging onverstoord verder
met praten tegen haar schermje en de telefoon van haar vader ging
aan het rinkelen. ‘Wat!’ sakkerde Stief Suikerbuik, ‘Slechts tienduizend
nieuwe leden deze week? Wat is er mis met deze wereld! Ik

heb Suikerchat uit de grond gestampt om rijkelijk te stinken. Nee, je excuses interesseren me niet. Jij gaat nu onmiddellijk...'

'Het is *stinkend rijk*, schat,' verbeterde Mevrouw Della Influenza.

'Bemoei je er niet mee, Maria-Dolores, gewoon blijven posten!'

'Maar waar gaan we nu toch heen?' vroeg Robin opnieuw aan haar moeder, die alweer druk aan het praten was tegen haar telefoon. Plots gaf vader Suikerbuik een trap op de rem, keek achterom en reed de auto een stukje terug. De terreinwagen kwam tot stilstand voor de sierlijke smeedijzeren poort van een reusachtige oude villa. Het leek wel iets uit een sprookje. De villa had hoge ramen met gekleurd glas waarin je allerlei bloemen en vogels kon

herkennen. Robin telde vier torentjes met ronde ramen en het huis was versierd met talloze houten balkons en fijn houtsnijwerk. De villa stond helemaal aan het einde van de straat, op een afstandje van de andere huizen.

Wat een prachtig gebouw, mijmerde ze, uit het autoraampje starend.

‘Hier is het. Wat zeg je ervan, Maria-Dolores? Niet mis, hé?’ zei Robins vader.

‘Ik heb het niet voor die antieke rommel, zoetje. Geef mij maar lekker strak en modern. Maar wat zou dat ding ons kunnen opbrengen?’

‘Voor zo’n gigantisch stuk grond in deze buurt staan de make-lars in de rij! Als ik grofweg reken, kan je hier met gemak vijf giga-appartementsblokken neerzetten. En dan...’

‘KASSA KASSA!’ riepen moeder en vader Suikerbuik in koor. Hysterisch kakelend begonnen zij elkaar luchtkusjes toe te werpen, tot ze zich plots met een ruk naar Robin draaiden.

‘Maar eerst, lieve schattebout,’ zei haar vader.

‘Ga jij voor ons, ik bedoel voor je oom Flabbergast,’ vervolgde haar moeder.

‘Hier de komende tijd een paar klusjes doen, hé?’

De ogen van haar ouders keken priemend op Robin neer en hun stemmen klonken dwingend en streng.

‘Oom Flabbergast?’ mompelde Robin. ‘Ik dacht dat wij helemaal geen familie hadden?’

Stief Suikerbuik rolde met de ogen. ‘Kijk, we willen met die oude gek weinig te maken hebben, maar...’ Hij maakte de zin niet

af, want hij werd opnieuw opgebeld. Hij haalde een envelop uit zijn vestzak en wapperde er ongeduldig mee in Robins gezicht. 'Lees nu maar gewoon die brief!' gebarde hij geërgerd, terwijl hij alweer aan de lijn hing. Robin haalde voorzichtig het papier uit de envelop en vouwde het open. De brief was geschreven in een sierlijk handschrift en ze begon aandachtig te lezen.

Beste neef,

Het lijkt eeuwen geleden sinds we elkaar hebben gesproken.

Ik moest onlangs met veel genegenheid terugdenken aan de tijd toen jij als jong kereltje kwam logeren in Villa Flabbergast.

Ik moet een tijdje naar het buitenland en ik zoek een betrouwbaar iemand die zich kan ontfermen over mijn dierbare huis. Concreet denk ik bijvoorbeeld aan het verzorgen van mijn dieren en planten en erop letten dat mijn huurders de boel niet al te veel op stelten zetten. Maak je geen zorgen, het zijn echte schatten, maar ik kan ze geen verantwoordelijkheden toevertrouwen. Uit het verleden weet ik dat jij zo'n aardige en zorgzame jongen bent en daarnaast zijn jij en je gezin ook mijn enige overgebleven familie. Uiteraard zal ik je gepast belonen voor je toegewijde zorgen. Ik hoop dat dit de aanzet kan zijn om onze band opnieuw aan te halen.

*Je liefhebbende oom,
Ferdinand von Flabbergast*

Robin keek op. ‘Von Flabbergast,’ herhaalde ze zachtjes, terwijl ze weer naar het huis keek. Ze zag dat haar moeder was uitgestapt en naast de wagen selfies maakte voor de fraaie toegangspoort.

‘Zo jongedame,’ zei haar vader nadat hij had ingehaakt. ‘Hier komt het op neer: je moeder en ik hebben belangrijke zaken aan ons hoofd. We hebben geen tijd om hier voor oppas te komen spelen. De zomervakantie is net begonnen en jij hebt niets te doen. Zorg er dus maar voor dat je oompje tevreden is. Dan gaan we daar later veel profijt van hebben.’

‘Maar papa,’ begon Robin. ‘Hoe moet ik dan...’

‘Tut tut, geen gezeur. Uitstappen en aanbellen. Om acht uur vanavond halen we je weer op.’ Robin voelde dat tegenspreken zinloos was. Haar vader ging uit het autoraampje hangen en riep: ‘Honnepon, kom nu maar, want we zijn weg. Tijd is geld, weetjewel.’

In een paar tellen was haar moeder weer ingestapt en stond Robin in haar eentje voor de poort. Er klonk geen woord van afscheid en de wagen vertrok met gierende banden, Robin achterlatend in een dikke, smerige rookwolk. Ze moest even zoeken, maar uiteindelijk vond ze de deurbel en ze belde aan. ‘Kom maar binnen,’ zei een holle stem, terwijl de klep van de brievenbus die aan de poort hing een paar keer open en dicht ging.

Vreemd, dacht Robin, *het leek wel of de brievenbus aan het praten was*. ‘Wie zei dat? Bent u daar nog?’ Op dat moment opende de poort zich met een knarsend gepiep. Met een klein hart betrad Robin Villa Flabbergast.

HOOFDSTUK 2

Villa Flabbergast

Het grindpad leidde Robin tot aan de voordeur. Vanuit het huis kwamen flarden van muziek en stemmen haar tegemoet. *Aha*, dacht Robin, *de huurders zijn thuis. Ik hoop dat ze wat meevallen.* Nog even stond ze weifelend te draaien, voordat ze durfde aan te kloppen. Bij de eerste tik al zwaaide de deur open en plots kon je een speld horen vallen. Robin wachtte even maar er verscheen niemand. Aarzelend stak ze haar hoofd naar binnen.

‘Hallo?’ Er kwam geen antwoord. ‘Ik ben Robin Suikerbuik. Ik kom voor de planten en de dieren zorgen.’ Nog steeds geen reactie. Behoedzaam stapte ze naar binnen en betrad de inkomhal. Als een slakkenhuis krulde een reusachtige trap de hoogte in. Aan de muren hingen de wonderlijkste dingen. Op een schilderij stond een prachtig landschap afgebeeld waarin een geharnaste ridder op een zwart paard door een bloemenveld naar een toren in de verte reed. Het vizier van zijn helm was naar beneden geklapt. Op de achtergrond kon je sneeuwwitte bergen zien en de zon brak stralend door de wolken heen.

Robins blik gleed verder naar een indrukwekkende staande klok waarin een gouden slinger ritmisch heen en weer bewoog. Aan weerszijden van de klok stond een grote marmeren sokkel.

De ene was leeg, op de andere stond een middeleeuws harnas. *Dat harnas ziet er precies hetzelfde uit als dat van de ridder op het schilderij*, mijmerde Robin. Aan de muren leken souvenirs te hangen van verre, avontuurlijke reizen: maskers van dieren- en mensenhoofden in alle kleuren en maten, oude wandtapijten, ridderswaarden, donderbussen en de tand van een narwal. Op de antieke porseleinkast stond naast een blauwe vaas met vreemde tekens een geopende doos met halfbevroren frikandellen. *Wat doet die hier?* dacht Robin. Toen ze peinzend om zich heen keek, viel haar blik weer op het schilderij. De ruiter was verdwenen en het paard stond te grazen in de wei. Robin wreef in haar ogen. Zag ze dat goed? Hoe kon dat nu?

Voor ze van haar verbazing bekomen was, hoorde ze opnieuw muziek. Die leek uit een aangrenzende ruimte te komen. Robin liep ernaartoe, maar toen ze de deur opende en de kamer betrad was het weer stil. Niemand te zien. Ze stond in een veranda vol planten. In het midden van de ruimte stond een zitbank, waarop ze zich liet neerploffen. Ze voelde iets hards en viste een jojo onder haar billen vandaan. *Waarom noemen we een jojo eigenlijk een jojo en niet een jaja of een juju of een jéjé of een jiejie?* vroeg ze zich af. *Ja, wooram toch? Ik bedoel: waarom?*

Robin was vaak alleen en om de tijd te doden speelde ze dan met woorden in haar hoofd. Ze dacht verder na over waarom de woorden zijn zoals ze zijn en waarom de dingen heten zoals ze heten. *Waarom heet dat stuk speelgoed jojo en niet... snottebel? En waarom heet deze zetel niet jojo? Of waarom heet een tafel dan niet eh – even denken – ah ja, waarom zeggen we tegen een tafel*

niet oorlelletje? Als dat het geval zou zijn, dacht ze, wat zou deze zin dan betekenen: 'Ik zat op een jojo aan een oorlelletje en speelde de hele dag met mijn snottebel.'

Een druk gestommel haalde Robin uit haar dagdroom.

'Nu is het welletjes,' zei ze bij zichzelf. 'Ik wil weten waar dat lawaai vandaan komt.' Ze sprong op en liep op het geluid af. Het rumoer leidde haar de trap op naar de eerste verdieping. Op de overloop zag ze allerlei spullen een kamer uitvliegen.

'Hoe KAN dat nu?' bulderde een diepe stem. 'Ik had ze toch DAAR neergelegd! Waarom moet MIJ dit weer overkomen?'

Robin keek de kamer in en kon nog net een houten been en een fietswiel ontwijken. Ze kromp ineen, maar toen ze na een paar tellen niets meer door de lucht hoorde vliegen, durfde ze voorzichtig op te kijken. De kamer was een puinhoop. Meubels lagen ondersteboven en de vloer was bezaaid met spullen. Het bulderen was ondertussen overgegaan in een zacht snikken en jammeren. In een hoek van de kamer zat een reus van een kerel met het hoofd in de handen.

Robin wist even niet wat te doen. *Wat als hij me met de rest van zijn rommel het raam uit gooit?* Maar uiteindelijk won haar medelijden het van haar angst. 'Kan ik u misschien helpen?' vroeg ze.

Zonder op te kijken snikte de reus: 'Ik... had ze... hier neergelegd. Zeker weten. Ik begrijp het niet.'

'Wat had u neergelegd?'

'Mijn frikandellen. Het waren er... nog minstens zeven... En allemaal van uitstekende kwaliteit!'

‘O,’ zei Robin. ‘Bedoelt u misschien de doos die op de kast in de inkomhal staat?’ Vóór ze nog iets kon zeggen was de man de kamer al uitgestormd. Even later klonk van beneden een triomfantelijke kreet. Toen Robin de trap af kwam, zat hij met smaak de laatste frikandel te verorberen.

‘Niets overtreft een paar frisse frikandellen bij het ontbijt,’ zei hij met een goedkeurende blik. Hij likte zijn duimen af en reikte haar de hand. ‘Door de honger vergat ik haast mijn manieren. Ik ben Jef.’

‘Ik ben Robin. Robin Suikerbuik. Ik kom hier voor de planten en de dieren zorgen.’

‘Maar dan ben jij familie van de heer des huizes?’

‘Dat klopt. Mijn vader is de neef van meneer Flabbergast.’

‘Wees van harte welkom. Familie van Ferdinand is ook familie van mij. Heb jij misschien een hongertje? In de keuken ligt er voor ons zeker nog wat lekkers.’

‘Ja, ik lust wel iets,’ zei Robin. ‘Maar ik wil me niet opdringen, ik...’ Jef gaf Robin zo’n stevige klap op de rug dat ze een eindje naar voren vloog.

‘Je dringt helemaal niets op, je bent hier te gast! Daarbij heb je me net een fameuze dienst bewezen.’

In de keuken aangekomen begon Jef vrolijk de koelkast te plunderen. Robin nam plaats op een stoel aan het open raam, waar een schaal met kleurrijke taartjes op de vensterbank stond. *Hier lust ik er wel eentje van*, dacht ze. Maar net toen ze er één wilde pakken, vouwden de taartjes hun vleugels uit en fladderden vrolijk naar buiten.

‘Die zijn niet om op te eten, hoor,’ zei Jef smakkend tegen een verbaasde Robin. ‘Dat zijn Cordelia’s vlindertartaartjes. Kan ik je misschien iets anders aanbieden? Neem gerust iets uit de koelkast.’

‘Wat?’ stamelde ze. ‘Vlindertartaartjes?’ Ze keek Jef vragend aan. Hij opende glimlachend de koelkast.

‘Maak je geen zorgen, we hebben ons allemaal weleens vergist.’

De koelkast was gevuld met talloze potjes en doosjes zonder etiket. Robin liet haar vingers over een paar dekseltjes glijden.

‘Als ik misschien een suggestie mag doen?’ zei Jef. ‘De bosbessenpudding is volgens mij echt iets voor jou. Met een stukje bananenbrood misschien?’ Voor ze kon antwoorden, had Jef het lekkers al voor haar op de keukentafel uitgestald. Ze nam een hap en haar ogen lichtten op. ‘Hm, heerlijk! Heeft u dat gemaakt?’

‘Nee, dat niet. En je hoeft niet *u* te zeggen, hoor.’

Robin glimlachte. ‘Je bent wel erg groot. Is dat niet lastig?’

Jef haalde zijn schouders op. ‘Sommige mensen schrikt het af, maar als hun kat vastzit in een hoge boom weten ze Jef wel te vinden.’

Op dat moment ging Robins telefoon. Op het schermpje verscheen het gezicht van haar moeder en er klonken drukke feestgeluiden.